

gend-Herberge“, og det er, som det hedder i det ærede Medlem Hr. Schmidts Organ, Hensigten at overtrække hele Nordslesvig med et Net af saadanne Ungdomshjem, saa hele Nordslesvig kan gennemstregjes af tysk Ungdom, med et stort Centralhjem paa Knivsbjerg. Det er en fast, systematisk Agitation, der føres, og den spores ogsaa paa andre Omraader. Det er et Led i disse Afsondringsbestræbelser, som jeg før omtalte, naar det ærede Medlem Hr. Schmidt arbejder i særlig Grad for tyske Privatskoler, men samtidig med, at dette sker, her retter Angreb paa den Ordning, vi har truffet med Hensyn til Uddannelsen af Lærere ved de tysksprogede offentlige Skoler. Der er jo truffet den Ordning, at saadanne Lærere skal have den almindelige danske Lærereksamen, for at Adgangen til andre Embeder kan staa dem aaben, men med Statsunderstøttelse gennemgaar de derfter et særligt Kursus ved Universitetet i Jena og faar en god Uddannelse paa tysk Kulturgrundlag. Hele det Forbrug, vi har af Lærere ved tysksprogede Skoler i Nordslesvig, er to à tre aarlig, og derfor kan der selvfølgelig ikke være Tale om at skabe en særlig Uddannelsesanstalt for dem. Saa meget mindre kan det ske, som man, idet man nu opretter tyske Privatskoler, dermed slaar de offentlige tyske Skoler ihjel. Man har ved Hjælp af de Pengemidler, der indsamles udefra, bygget og indrettet tyske Privatskoler, f. Eks. i Nordborg paa Als og i Graasten. Men det Materiale, det Antal Børn, der skal arbejdes med, er meget begrænset, og idet man ved Agitation bygger en tysk Privatskole og faar Børnene ind i den, forsvinder de af den offentlige Skole. De offentlige Skoler med tysk Undervisningssprog i Nordborg og Graasten har begge maattet lukkes af Mangel paa Børn. Vi tror, at det ligger i den tyske Befolknings Interesse dernede, at disse offentlige Skoler med tysk Undervisningssprog bevares, for alle har jo været enige om, at Lærerne ved disse Skoler skal have en saadan Uddannelse, at de kan undervise paa tysk Kulturgrundlag. Men det, som det ærede Medlem Hr. Schmidt vil, er noget videre. Han kan ikke tænke sig, at Lærerne ved saadanne Skoler kan udføre deres Gerning, som han ønsker det, naar de er loyale overfor den danske Stat, paa samme Maade som tyske Lærere er det ved Skolerne i Svejts eller i de tyske Østersøprovinser. Og her er et Punkt, hvor vi aldrig vil blive enige. Vi hævder fuld Kulturfrihed; men selvfølgelig kan en Lærer ved en tysksproget Skole, som er dansk

Statsebedsmand, ikke samtidig staa i en politisk Agitation, der har til Formaal at flytte Statens Grænse op til Kongeaen. Her ligger jo en Grænse, der ikke kan overskrides.

Der blev af det ærede Medlem Hr. Schmidt anket over Forholdene paa det kirkelige Omraade, og han fremsatte der Ytringer, som let kunde give Anledning til Misforstaaelse, idet han talte om, at de Præster dernede, som vilde prædike paa Tysk, burde have samme Ret som svenske og norske Præster. Ja, vi har jo dernede Præster i den danske Folkekirke, endda et ret betydeligt Antal, som har tysk Uddannelse og tysk Modersmaal, og som udfører den tyske Gudstjeneste ganske paa samme Maade, som der ellers afholdes dansk Gudstjeneste i Sognekirkerne dernede. Men her er man ogsaa slaet ind paa en ny Vej, idet man i Tilslutning til de danske Sognekirker opretter tyske Frimenigheder som Led af den slesvig-holstenske „Landeskirche“ med Repræsentation i Provinsen Slesvig-Holstens Fælles-Synode, direkte staaende under Konsistoriet i Kiel, og det er for Præster af den Art, at det ærede Medlem Hr. Schmidt vil have denne Ret. Man har udsøgt sig visse Kirker som Centralpunkter, man har saadanne Frimenighedspræster i Tinglev, i Løgumkloster, i Haderslev, og man har et særligt Brændpunkt i Sognet Vilstrup, og her kommer saa dette Forhold, at man lader en hel Del af disse tyske Menigheders Medlemmer udmelde sig af den danske Folkekirke, hvorved de fritages for alle Kirkeskatter, men nogle enkelte bliver i Folkekirken og forlanger, at den tyske Frimenighedspræst skal holde Gudstjeneste dér, idet man saa efter den bestaaende Lovgivning kan faa Kirken overladt uden Vederlag. Dette har man fra Menighedsraadenes Side rejst Modstand mod. Forholdet er jo det, at Sognemenighederne har mistet deres Kapitaler ved Genforeningen, fordi Kirkekapitalerne var Mark-Kapitaler, og derfor er Kirkeskatterne ret høje, og de bliver fordoblet i det Øjeblik, der i et blandet Sogn udtræder en stor Del af Menighedsmedlemmerne, der saa melder sig til en Frimenighed, men alligevel vil have den samme Ret til at benytte Sognekirken. Imod det har f. Eks. Menighedsraadet i Vilstrup vedtaget en skarp Resolution, hvori det forlanger, at der skal gives et rimeligt økonomisk Vederlag, naar den tyske Frimenighed benytter Sognekirken. Det er en overordentlig rimelig Fordring, og de høje kirkelige Myndig-